

Kto ublížil Hedvige Malinovej

tyzden.sk/rozhovory/52101/kto-ublizil-hedvige-malinovej/

December 9, 2018

pred dvanástimi rokmi zaznela v médiách správa, že jedno mladé dievča bolo napadnuté, a to preto, že je Maďarka. Za tých 12 rokov sa z tejto správy stal jeden z najotrasnejších príbehov v dejinách samostatného Slovenska. O čom je vlastne tento príbeh?

Roman Kvasnica: Ja som si pred týmto rozhovorom vybral všetky písomnosti, ktoré sa k Hedvige Malinovej vzťahujú. Ak mám povedať pravdu, znova som prežil hrôzu. Hrôzu z toho, ako sa Slovenská republika dokáže protiprávne správať. Hrôzu z toho, akých lokajov má niekedy politická moc v štátnych orgánoch. Asi o tom je tých 12 rokov.

Jozef Hašto: Vnímam to ako výrazné zlyhanie mocenských špičiek, špeciálne predsedu vlády Roberta Fica a ministra vnútra Roberta Kaliňáka, ktorí sa z nejakých dôvodov rozhodli, že „skutok sa nestal“. Potom nasledovala poslušnosť policajných orgánov a prokuratúry, ktorá išla v týchto líniách. Bolo to voči Hedvige a jej rodine mimoriadne bezohľadné, aj k princípom právneho štátu. A už vtedy sa jasne prejavilo, že premiér aj minister sú nekompetentní, nezrelí na svoje funkcie. A ani nedozreli.

po dvanástich rokoch sa kauza skončila rozhodnutím maďarskej prokuratúry s tým, že dnes sa už nedajú získať dôkazy o tom, ako to bolo. Čítal som reakcie v slovenských médiách, a tie boli zas typicky slovenské, v zmysle „ktovie, ako to bolo“, asi štát urobil nejaké chyby, ale možno aj Hedviga, alebo to bolo úplne inak. Výsledok jednoduchého napadnutia je po 12 rokoch aj demokratickou časťou Slovenska interpretovaný tak, že ktovie, ako to bolo. O čom to svedčí?

Jozef Hašto: Stretol som ľudí, ktorých si vážim za ich občianske postoje, ktorí sa pýtali: Kedy sa o tom prípade už dozvieme pravdu? A ja sa ich pýtam, či sa to chcú dozvedieť od našej polície a prokuratúry, alebo od Fica a Kaliňáka. Nestačia im na to tie fakty, ktoré už máme? Mám pocit, že často máme infantilný postoj, že štátne zložky majú monopol na pravdu.

Roman Kvasnica: Asi by sme sa mali vrátiť do augusta a septembra 2006. Osobne si veľmi dobre spomínam, ako som sledoval tlačovú konferenciu ministra vnútra. Prvú mal s premiérom, druhú mal s vtedajším policajným prezidentom, generálom Jánom Packom, ako reakciu na vyjadrenia doktora Gábora Gála a Hedvigy Malinovej. Následne som mal možnosť stretnúť sa s Hedvigou. Veľmi otvorene priznávam, že k rozhovoru s ňou som pristupoval veľmi opatrne, pretože informácie, podané na tlačových konferenciách, a predovšetkým reakcie ministra vnútra, boli mimoriadne presvedčivé. Myslím si, že v roku 2006 sa celá slovenská verejnosť skutočne zaujímala o to, čo sa stalo 25. augusta. A keď doktor Kaliňák vystúpil tak presvedčivo, že to zapôsobilo aj na mňa, asi to tak pôsobilo na mnohých a zotrvačnosťou je to tak možno doposiaľ. Po dvanástich rokoch môžeme teraz s časovým odstupom a aj s istými informáciami začať o veci rozprávať.

„Povedali jej, že ju potrebujú vypočuť, lebo majú páchatel'ov a že chcú spraviť ich opoznanie.“

začnime teda tlačovými konferenciami Roberta Kaliňáka z 12. a 13. septembra 2006.

Roman Kvasnica: Pán Kaliňák vtedy uviedol, že o vystúpenie ho požiadal policajný vyšetrovateľ a dotlačila ho k nemu aj vnútropolitická a zahraničnopolitická situácia, pretože všetci žiadali výsledky. Poviem len, že deň predtým, 11. 9. 2006, vyšetrovateľ rozhodol, že zastavuje trestné konanie vo veci lúpežného prepadnutia Hedvige Malinovej. Bolo to v pondelok. Ešte v sobotu, dva dni predtým, bola Hedviga vypočúvaná. Jej vypočúvanie bolo drastické. O siedmej ráno ju hľadali u jej rodičov, následne ju vyzdvihli u jej súčasného manžela Petra v Dunajskej Stredě. Povedali jej, že ju potrebujú vypočuť, lebo majú páchatel'ov a že chcú spraviť ich opoznanie. Tak to vtedy popisovala Hedviga.

Keď ju priviedli do Nitry na policajné riaditeľstvo, kde ju čakal vyšetrovateľ, zamkli sa za ňou dvere a pustili ju odtiaľ až o 13:30. V priebehu celého dopoludnia ju napriek jej nedobrému zdravotnému stavu vypočúvali a tvrdo sa dožadovali akéhosi priznania, že si to celé vymyslela. Celý tento výsluch snímala kamera a podľa informácií od Hedvige vo vedľajšej miestnosti niekto pravdepodobne výsluch pozoroval. Tento predpoklad vychádza aj z toho, že vyšetrovateľovi nosili otázky na papieriku, čo sa potvrdilo, keď som mal možnosť pozrieť si zvukovo-obrazový záznam. V tento deň bol v budove prítomný doktor Kaliňák. Pri počúvaní zvukovej stopy sa nám dokonca zdalo, že jeho hlas sme začuli na chodbe. Vyzerá to tak, že polícia robila všetko preto, aby prinútila Hedvigu zmeniť svoju výpoveď. Mala veľké bolesti hlavy, nemohla nikomu volať a ani si privolať právnu pomoc. Keď ju pustili, spravili záznam, že na ďalších vyšetrovacích úkonoch sa odmieta zúčastniť. V pondelok to však už bolo zastavené. Muselo teda dôjsť k nejakému zvratu, pretože v sobotu chcel ešte vyšetrovateľ robiť nejaký úkon a v pondelok to už zrazu bolo zastavené.

v tú sobotu už Hedviga požiadala o právnu pomoc vtedajšieho poslanca SMK Gábora Gála...

Roman Kvasnica: Doktor Gál sa dožadoval nahliadnutia do spisu, ale odovzdali mu už len uznesenie o zastavení trestného stíhania a vzápätí bola tlačová konferencia ministra vnútra. Hedvige uznesenie doručili prostredníctvom právneho zástupcu v deň, keď Kaliňák a Robert Fico vo veci verejne vystúpili. Ale keď som 15. septembra prevzal právne zastupovanie Hedvige a zdôvodňovali sme sťažnosť, v tom čase nám od vyšetrovateľa začali chodiť ešte len uznesenia o pribratí znalcov, proti ktorým mohla Hedviga podať opravný prostriedok. No už päť dní predtým vystúpil premiér a minister vnútra s tým, že to je zastavené. Tá tlačová konferencia mala veľký právny význam, lebo na 12 rokov prejudikovala pozíciu slovenských štátnych orgánov k Hedvige. Mala aj informačný význam, lebo informácie, ktoré tam prezentoval Robert Kaliňák, menej Robert Fico a na druhý deň generál Packa, boli máťúce. Na jednej strane presvedčivé pre ľudí, ktorí nemohli vidieť do spisu. Navyše boli Kaliňák aj Fico niekoľko mesiacov po voľbách na vrchole politickej moci.

hocikomu z nás sa môže stať, že ho niekto zbije, napadne, zabije. Otázka je, aký môže mať štát dôvod takto ublížiť vtedy neznámej dievčine, ktorá chodí v Nitre do školy. Ako si po dvanástich rokoch vysvetľujete dôvod použitia celej štátnej mašinérie proti nevinnému dievčaťu?

Roman Kvasnica: Máme dvanásťročný odstup, ktorý nám umožňuje objektívnejšie hodnotiť rok 2006. Myslím si, že pre Roberta Kaliňáka je trestné právo jedno veľké dobrodružstvo. Postupne ovládol celý policajný zbor a jeho výstupy za tých 12 rokov boli nejednakrát podobné, ako tie proti Hedvige. Kaliňák postupne zisťoval, čo si môže dovoliť. Zo strany polície a niekedy aj prokuratúry na to nebola dostatočná reakcia, preto sa jeho mantinely stále rozširovali. Pri Hedvige si to vyskúšal. Postavil sa za policajtov, povedal, že to dobre vyšetrili. A potom všetky štátne orgány dokazovali, že minister na tlačovej konferencii neklamal.

ale čo bol jeho motív?

Roman Kvasnica: Ja by som u pánov Kaliňáka, Fica či Packu nehľadal nejaký hlbší motív. Bola určitá politická situácia, boli v koalícii s HZDS a SNS, s čím boli spojené vnútropolitické aj zahraničnopolitické problémy. A toto bola príležitosť, aby legalizovali Jána Slotu v normálnej európskej vláde. Podľa mňa pristúpili na odporúčanie vtedajšieho hovorca ministerstva vnútra Erika Tomáša, že s touto vecou by bolo treba rýchlo vystúpiť. Boli nedočkaví, vystúpili. Nehľadal by som za tým nič hlbšie. Nemyslím si, že vedeli, že prepadnutie Hedvigy sa uskutoční. Nemyslím si, že v tom čase by mali pochybnosti, že Hedviga si to nevymyslela.

prvé tlačovky boli pre Romana Kvasnicu presvedčivé. Jozef, ty si mal aký pocit?

Jozef Hašto: Zdalo sa mi to predčasné, mal som dojem, že vyšetovanie ešte nebolo právoplatne uzatvorené. To mi pripadalo divné. Keď som sa potom s Hedviginým prípadom zoznámil, mal som pocit, že ich vystúpenie bolo prešpekulované. Mali premyslené, že musia na občanov zapôsobiť. Vytiahli silno znejúci dôkaz. Keď sa povie DNA, znie to vedecky a presvedčivo. No ukázalo sa, že to nebol žiadny dôkaz proti Hedvige. Keď som sa vžíval do rolí predsedu vlády a ministra vnútra, pýtal som sa, ako by sa vtedy zachoval niekto kompetentný. Ak by sa vôbec rozhodol vystúpiť, asi by povedal, že to je vážna vec, treba to poriadne vyšetriť – a bodka.

MATÚŠ ZAJAC Psychiater Jozef Hašto prevzal liečbu Hedvivy Malinovej a jasne vyhlásil, že je duševne zdravá a pri opise útoku neklame. Portrét je z roku 2013.

rozmýšľam, čo je to za hrôza, keby sa to stalo niekomu z nás. Dvaja muži vás napadnú, idete do školy, kde vás vidia spolužiaci a učitelia a je im jasné, že sa to naozaj stalo. Potom idete do nemocnice, kde potvrdia, že sa vám naozaj stalo to, čo hovoríte. A zrazu sa stane, že štát a vyšetrovatelia mi začnú hovoriť, že sa to nestalo, ale vymyslel som si to. A potom to tvrdia aj lekári ako docent Labaš. Ako to je možné?

Jozef Hašto: Sú tu dôležité dve veci. Širší kontext – Smer dostal zo štruktúr európskych socialistov varovanie, že sociálni demokrati sa nespájajú s nacionalistami. Mali tam teda otrasenú pozíciu. Keď teda Hedvigu napadli dvaja nacionalisti a dostalo sa to na verejnosť, Fico a Kaliňák mali tendenciu otočiť to tak, že skutok sa nestal, aby mohli byť pre zahraničie čisti. Druhým aspektom bolo až niečo psychologické, ako opitosť mocou. Vyhrali voľby a boli v eufórii, že majú moc a môžu manipulovať.

zdá sa, že keď sa mi niečo stane a vidia to svedkovia a potvrdí to lekár, nemáme istotu, že to štátne orgány neotočia proti mne. Ako je to možné?

Roman Kvasnica: Často som o tom rozmýšľal, keďže som mal možnosť sedieť pri rôznych vyšetrovacích úkonoch a uvažovať, prečo vyšetrovatelia či prokurátori takto postupujú. Oni sa prosto vnútorne presvedčili, že Hedviga klame. Ľudský mozog má tendenciu ísť cestou ľahšieho odporu a je jednoduchšie prijať, že nežijeme v štáte, kde vás zbijú, policajti po vás „poskáču“ a politici hovoria o výsledkoch vašich gynekologických vyšetrení. A to je prvý predpoklad toho, aby štátny orgán, ktorý vec vyšetruje, postupoval nezákonne. Mnoho tých nezákonností mám zmapovaných a musím povedať, že táto vec už od začiatku nebola o práve.

pozrime sa teda na podstatné veci, ktoré v tomto prípade na dvanásť rokov najviac zapôsobili na novinárov a občanov.

Roman Kvasnica: Robert Kaliňák, 12. septembra 2006. „Iste si spomeniete, akým spôsobom začal prípad a akým spôsobom bolo vlastne podané aj trestné oznámenie, kde sa hovorilo, že poškodená Hedviga M. hovorila do mobilného telefónu maďarským jazykom, keď útočníci zakričali na poškodenú – na Slovensku po slovensky! – na čo ona nereagovala. Páchatelia výzvu zopakovali a následne ju jeden potiahol za vlasy. To bol úvod trestného oznámenia.“ Dňa 25. augusta 2006 Hedviga Malinová nepodala nijaké trestné oznámenie. Prišla do školy a podľa našich zistení učiteľia volali políciu. Následne bola vypočutá v pozícii poškodenej, prvýkrát niekedy okolo 12. hodiny, potom po 22. hodine. Neskôr 9. septembra.

„A prečo jej inak povedali „Na Slovensku po slovensky“? Ona si vydedukovala, že ju museli počuť hovoriť v maďarskom jazyku.“

Je to veľmi podstatné, lebo možno 30 percent argumentácie zo strany politikov, predovšetkým zo strany Smer, bolo o tom, že Hedviga telefonovala po maďarsky a podľa politikov sa u mobilného operátora zistilo, že to nie je pravda. Vyberiem tri jej výpovede a budem citovať, ako sa k tomuto rozhodujúcemu momentu vyjadrovala. Prvý výsluch. „Pričom asi v týchto miestach som niekomu odpovedala v maďarskom jazyku, ale či to bolo niekomu do telefónu, pričom moje telefónne číslo bolo 0905...., alebo som niekomu odpovedala priamo osobne, kto išiel okolo, neviem.“ Jednoznačne to hovorila alternatívne. Keď bola po 22. hodine vypočutá v nemocnici v Dunajskej Strede, je zaujímavé, že policajť jej výpoveď spísal rukou a následne bola prepísaná. Spravili sme porovnanie rukopisu a jeho prepisu a zistili sme, že do prepisu sa nedostala nasledujúca veta. „Čo sa týka, či som v čase pred incidentom telefonovala, alebo som sa s niekým stretla, tak skôr si myslím, že som sa s niekým stretla.“ Druhýkrát je to alternatívne, dokonca skôr si myslí, že komunikovala priamo, nie cez telefón.

Tretí výsluch. „Niekde v týchto miestach, a to na schodíkoch, ktoré vedú do parku, respektíve niekde za týmito schodíkmi som buď telefonovala, respektíve som niekoho stretla. Toto stretnutie známej osoby mohlo byť aj predtým, počas cesty. V tej dobe som taktiež mohla telefonovať, či som telefonovala, neviem. Neviem ani, z akého miesta som mohla telefonovať.“ Ja som Hedvige položil otázku, čo si z toho vlastne pamätá. Povedala, že sa jej stále zdalo, že s niekým osobne hovorila a keď si nepamätala s kým, hovorila, že asi telefonovala. Opýtal som sa jej, či dedukovala, alebo si pamätá. Odpovedala: A prečo by mi inak povedali „Na Slovensku po slovensky“? Ona si vydedukovala, že ju museli počuť hovoriť v maďarskom jazyku. V tejto súvislosti ešte treba povedať, že v uznesení o začatí trestného stíhania, ktoré vydal 25. augusta 2006 vyšetrovateľ Horák, ešte pred spomínanými výsluchmi, sa už nachádza výraz „hovorila do mobilného telefónu maďarským jazykom“. Vyšetrovateľ to tam dostal.

hedviga teda nikdy jednoznačne netvrdila, že telefonovala, vždy hovorila alternatívne.

Roman Kvasnica: Akékoľvek iné hodnotenie jej výpovede je zavádzajúce. A to spravil Robert Kaliňák. Ďalšia citácia: „Prípad bol, samozrejme, týmto smerom vyšetrovaný, ale verzia, ktorá nakoniec bola aj naplnená a pre ktorú bolo vyšetovanie zastavené, sa začala odvíjať od chvíle, keď bolo potvrdené aj zo strany mobilného operátora, že v ten deň nebol ani na tento telefón, ani z tohto telefónu urobený a uskutočnený žiadny hovor. To znamená, je nepochybné, že poškodená Hedviga nemohla v tomto prípade telefonovať.“ To je hra, mýlenie obecnstva. Od tejto chvíle podľa Kaliňáka pracovali už len na verzii, že si to vymyslela. Ďalšia citácia. „Následne sa začali problémy s presnosťou výpovede, ktorá bola čoraz všeobecnejšia a čím ďalej, tým menej si oznamovateľka pamätala.“ Toto je absolútna lož. Hedviga si pamätala podľa svojho zdravotného stavu a 9. 9. 2006, počas tretieho výsluchu, povedala najviac. Nie je pravda, že čím ďalej, tým hovorila menej.

Jozef Hašto: Pri prvom výsluchu bola po otrase mozgu, akútnej stresovej reakcii a po podaní diazepam, ktorý má dosť dlhý polčas, mení fungovanie pamäti a nastavuje vedomie na útlmový stav. Keď som sa neskôr v rozhovoroch s ňou vrátil k tomu, ako to bolo s jej vypovedaním, hovorila mi, že bola spomedzi študentov, ktorí išli na skúšku z maďarského jazyka, desiata. Preto išla na fakultu ako posledná a mala za úlohu zohnať nejaké zákusky ako pohostenie. Meškala, ponáhľala sa a v hlave mala myšlienku, že by mala zatelefonovať, že už je blízko a za chvíľu dorazí. Vtedy však došlo k prepadnutiu. V hlave jej preto zostalo niečo s telefonovaním. To sa ľuďom bežne stáva. Keď si intenzívne predstavujú, že idú urobiť nejaký úkon a neurobia ho, majú problém presne si pamätať, či sa daná vec stala, či ju urobili, alebo nie.

Roman Kvasnica: Keď sme pri výpovediach z 25. 8. 2006, mám tu pôvodný spis s vyše 180 stranami. Obsahuje lekársku správu doktora Kotrusa, chirurga, ktorý ju ošetroval. Konštatuje: „Toho času nie je schopná výsluchu.“ Je to jednoznačný dôkaz, v akom bola Hedviga psychickom a celkovom zdravotnom stave.

BORIS NÉMETH Protestné zhromaždenie nazvané Hedviga, prepáč!, ktoré zorganizovala Aliancia Fair-Play na bratislavskom Námestí slobody v roku 2012.

vráťme sa k tlačovej konferencii Roberta Kaliňáka.

Roman Kvasnica: Citujem ďalej. „Na základe znaleckého posudku môžeme konštatovať, že Hedviga M. neutrpela pohmoždenie ľavej strany tváre, neutrpela pohmoždenie nosa, neutrpela pohmoždenie sánky ani odreninu, ani pohmoždenie ušnic. Nebola kopnutá do brušnej časti, nepotvrdilo sa krvácanie, drobné podliatiny na stehnách nie sú spôsobené kopnutím, úderom rukou ani údermi tupého predmetu. Bola potvrdená iba drobná krvácajúca rana na dolnej pere a ostatné krvavé fláky, ku ktorým prišiel aj znalec k tomuto záveru.“ Preskočím, ďalej. „Znalec jednoznačne vylúčil otras mozgu a s tým súvisiace bezvedomie, takže poškodená si mala pamätať priebeh skutku i okolnosti, ktoré mu predchádzali. Treba povedať na tomto mieste, že táto zhoršená pamäť a nepamätanie si vecí a všeobecné formulovanie išlo až postupom času.“ Znalec, ktorý tam robil posudok, vôbec nezohľadňoval výpovede lekárov, ktorí v tom čase už boli vypočutí. Vyšetrovateľ nevypočul všetkých lekárov, ktorí 25. a 26. augusta 2006 Hedvigu vyšetrovali. A je absolútna lož, že Hedviga robila akési „všeobecné formulovanie postupom času“. To nie je pravda, z ničoho to nevyplýva. Keď si pozriete zápisnice o jej výpovediach, ktoré má Aliancia Fair-play na svojom webe (hedviga.fair-play.sk; pozn. redakcie), zistíte, že je to tak, ako to popisujem.

kaliňákovve vety sú predsa v rozpore s nálezom prijímacieho lekára...

Jozef Hašto: Existujú tri nezávislé dôkazy, že Hedviga bola poranená v tvári. Prvým je počítačová tomografia hlavy a niektorých ďalších častí tela. Pri CT hlavy pekne vidieť, že na ľavej strane, nad oblasťou lícnej kosti, má opuch. Potom má opuch nad koreňom nosa

a opuchnutá a natrhnutá spodná pera. To je prvý objektívny dôkaz. Druhým je klinické vyšetrenie, ktoré robila doktorka, ktorá prišla záchrankou, v sanitke. Popísala to a následne ošetrojúci lekár v nemocnici popísal, že má opuchnuté presne tie časti, ktoré som menoval a povedal, že sú na pohmat bolestivé. Tretí dôkaz je, že keď si pozriete fotky, ktoré urobili študentky, keď prišla do školy, presne zodpovedajú týmto partiám hlavy. Hedviga si pritom vôbec nepamätala na údery, ktoré dostala na koreň nosa alebo na lícnu kosť. Zrejme to boli údery, ktoré spôsobili bezvedomie a Hedviga si už na to nepamätá, lebo to spôsobilo fenomén retrográdnej amnézie, čiže výpadok pamäti, ktorý niekedy trvá sekundy, minúty či dlhší čas pred rozhodujúcim úrazom, ktorý spôsobí otras mozgu. A potom je tam 15 až 20 minút po údere, ktoré si nepamätala. Keď sa prebrala, tí dvaja útočníci tam už neboli. Preto mala chvíľu problém zorientovať sa, čo sa vlastne stalo.

tieto tri dôkazy toho, že bola Hedviga Malinová napadnutá, sú jasne zaznamenané. Ako je možné, že predstaviteľ štátu povie na tlačovke presný opak?

Roman Kvasnica: Myslím, že v tom čase sa doktor Kaliňák vyjadril, že nemal možnosť vidieť vyšetrovací spis, ale vystúpil na základe informácií, ktoré mu dal vyšetrovateľ.

a vyšetrovateľ nemal informácie, ktoré povedal Jozef Hašto?

Roman Kvasnica: V prvom rade trestný poriadok jasne ustanovuje, kto sa môže oboznamovať s priebehom vyšetrovania a dávať informácie. Určite to nie je minister vnútra ani premiér. Už toto je právne zverstvo, hlavne keď vec nie je právoplatne ukončená a minister verejne vystúpi s informáciami. To je signál, že vyšetrovanie nebolo vedené štandardným spôsobom.

ako však hoci aj zmanipulovaný vyšetrovateľ odignoruje to, že má svedectvo spolužiakov, lekárky zo sanitky, lekára v nemocnici a nález CT?

Roman Kvasnica: Možno keď si povieme ďalšie veci, dostaneme odpoveď aj na túto otázku. Ďalšie konštatovanie doktora Kaliňáka: „Nikdy nevedela uviesť, s kým sa stretla, s kým hovorila a kto to vlastne bol, aby sme mohli podľa tejto stopy pokračovať.“ Hneď, ako som prevzal jej zastupovanie, pýtali sme sa, prečo neboli zaistené kamerové záznamy mesta Nitra. Keby to urobili, krásne sa dala pozrieť Hedvigina cesta z autobusu na skúšku. Neurobili to a ako argument proti nej tvrdili, že nevedela povedať, kadiaľ chodila. Ďalej. „Čo je ďalej veľmi závažné, je, že v ten deň bolo daždivé počasie a pršalo, kde aj do školy prišla v saku, ktoré bolo absolútne mokré. Ale blúzka, ktorá bola predložená, ktorú máme aj tu prítomnú, bola absolútne suchá.“

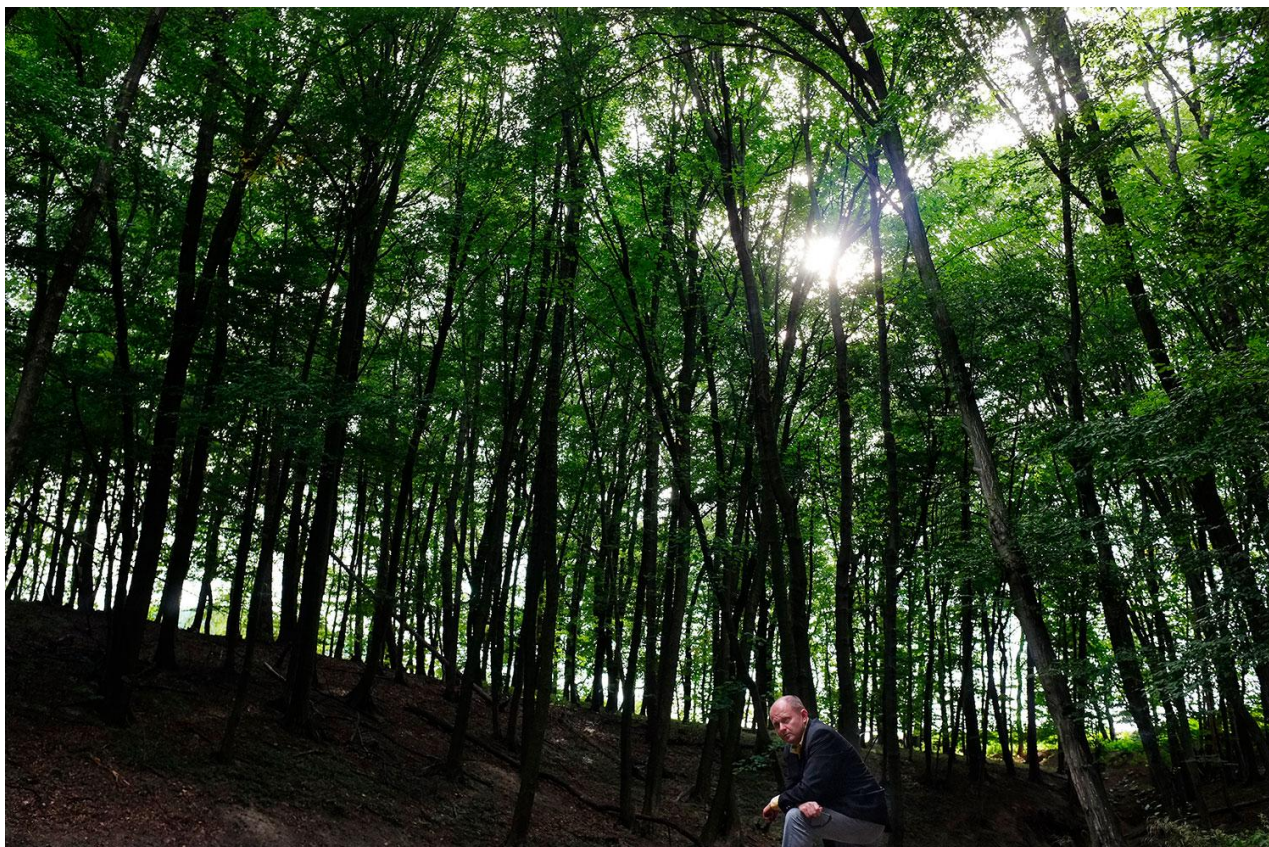
Ja som sa pýtal každého, kto bol pri príchode Hedvigy do školy, či na jej saku bolo vidieť, že je mokré. Nikto si to sako ani len nevšimol, lebo podľa všetkého zostalo na mieste činu. Kaliňák však tvrdí, že bolo mokré a blúzka bola absolútne suchá. Je nelogické, čo povedal, ale keď dáte do porovnania to, čo má na sebe suché a akoby vedľa nej v škole ležalo mokré sako, znie to ako niečo, čo preukazuje, že si to musela vymyslieť. Ďalej. „Podľa znaleckého posudku bolo doznačené, že na blúzke sa nenachádzajú žiadne stopy znečistenia s výnimkou stôp po pracom prášku.“ To je klamstvo, pretože kriminalistický a expertízny ústav povedal, že tam našiel nejaké neidentifikovateľné čierne škvrny olejového pôvodu. Nebola čistá. Ďalej. „To znamená, táto blúzka v daždivom počasí, tak

ako vyzerá, mala byť zhruba pol hodinu, toto sú stopy od krvi, mala zhruba polhodinu byť v tráve a v blate s tým, že páchatelia mali ju hlavne prednou časťou mať na zemi, aby na chrbte jej napísali nadpis.“ Tá blúzka bola zabezpečená políciou a je úplne nepochopiteľné, že nezabezpečili sukňu. Dožadoval som sa jej od rodiny, no povedali mi, že ju bohužiaľ vyprali, lebo polícia to od nich nežiadala.

kaliňák tu robí vývody z nejakej vlastnej logiky...

Roman Kvasnica: Ďalšia lož, ktorú predniesol. Idem ďalej. „Problém je v tom, že grafologický posudok ďalej konštatoval, že sa oba materiály, aj zo sporného materiálu z blúzky, aj z materiálu z tej obálky, porovnávali s porovnávacím materiálom žiadosti o pas a študentského výkazu poškodenej Hedvivy, kde vlastne došlo k totožným znakom písma, špeciálne v niektorých častiach písmena „s“, písania mäkkčejších dĺžňov a niektorých ohybov. A v závere tohto znaleckého posudku sa konštatuje, že sporné nápisy obsiahnuté na blúzke a listovej obálke pravdepodobne vyhotovil totožný pisateľ, pravdepodobne Hedviga Malinová.“

Treba povedať, že akýsi písmostznalec z kriminalistického a expertízneho ústavu tam robil posudok dvakrát. Prvýkrát, keď ešte nemali porovnávací materiál uviedli, že aj keby dostali porovnávací materiál, nebude sa to dať stotožniť, lebo znaky na blúzke sú veľmi slabé. Potom zabezpečili listiny, ktoré v minulosti vypisovala Hedviga a jej mama. Dal som si námahu a bol som u dvoch znalcov. Spravili so mnou konzultáciu, ale báli sa spraviť posudok. Povedali, že na základe toho, čo som im ukázal, by nikdy nespravili záver, že nápisy pravdepodobne vyhotovil totožný pisateľ a pravdepodobne Hedviga. Ale pravdepodobne povedali aj na jej mamu. Keď sme sa pýtali, koľko percentná je tá pravdepodobnosť, nemohli sme sa dostať ďalej. Ale pán Kaliňák spravil konštatovanie bez toho, aby spomenul prvý znalecký posudok, kde povedali, že sa to nedá a ani sa nebude dať.

MATÚŠ ZAJAC Roman Kvasnica v roku 2012. Právny zástupca Hedvivy Malinovej bojoval po celý čas za svoju klientku proti celému štátnemu aparátu.

pamätané je ministrovo „oháňanie sa“ Hedviginým DNA na obálke, v ktorej jej prišli zmiznuté doklady.

Roman Kvasnica: Citujem. „To, čo je ale podstatnejšie na tej obálke, je fakt, že boli zachytené profily DNA na tejto obálke z lepiacej časti a z obálky, ktoré mali pôvod v slinách, to znamená v klasickom lepení obálky. A záver profilu DNA hovorí, že pod známku a v lepiacej časti spomínanej obálky je profil zhodný s DNA Hedvivy M. Samozrejme, závery z profilu DNA sú všade vo svete nespochybniteľné.“ Bol vypracovaný znalecký posudok, pri ktorom podľa môjho názoru naraz spravili zber biologického materiálu aj zo známky aj z lepiacej časti obálky a povedali, že sa tam nachádza DNA Hedvivy Malinovej. No v znaleckom posudku sa nikde neuvádza, že to bolo zo slín. Ani sa to nedá, lebo podľa mojich vedomostí veda v DNA zatiaľ nepokročila tak ďaleko, aby mohli povedať, aký má biologický materiál pôvod. No Kaliňák povedal, že sú to sliny. Po tom, ako bola trestne stíhaná, robili opätovne DNA z lepiacej časti – a nenašla sa tam. Myslím si, že ani pri prvom vyšetrení jej lúpežného prepadnutia z lepiacej časti DNA nezískali, mali ho len spod známky, a to Hedviga vysvetlila. Pôvod DNA v slinách je výmysel pána Kaliňáka. „Mnohí boli z tých lekárov dovypočutí,“ reagoval pán Kaliňák na to, že mnohí lekári popisovali zranenia.

Nikto nebol dovypočutý. To je prosto lož. Tí lekári potvrdzovali lekárske správy tak, ako spravili. Robert Kaliňák: „Prečo napríklad v úvodnej správe je, že jej ukradli hodinky, ktoré na jeden z výsluchov priniesla menovaná na ruke. A na otázku, či nie sú to tie náhodou, ktoré vám boli ukradnuté, už nevedela odpovedať.“ Absolútna lož. Hedviga na začiatku povedala, že jej zobrali aj hodinky. Potom ich našla doma. Hedviga 9. 9. 2006: „Čo sa

týka vecí, ktoré mi boli odcudzené, tak k tomu som sa vyjadрила už v mojom predchádzajúcom výsluchu dňa 25. 8. 2006, k čomu chcem len dodať, že som tam uviedla vo výsluchu, že mi boli odcudzené strieborné hodinky. Tie mi však odcudzené neboli, preto ich chcem vylúčiť zo zoznamu odcudzených vecí. Medzi týmito vecami bola aj bankomatová karta Slovenskej sporiteľne, ktorú som dala zablokovať a to z dôvodu, aby mi niekto nevyberal neoprávnene peniaze z účtu a taktiež som dala zablokovať aj SIM kartu z mobilného telefónu.“ Jasne to povedala, doktor Kaliňák z toho spravil príbeh a povedal, že ona mala na ruke hodinky, inými slovami povedané, zatajila, že ich našla a to mal byť ďalší dôkaz, že Hedviga klame.

Jozef Hašto: Ešte tvrdili, že bankomatová karta nebola blokovávaná.

Roman Kvasnica: K tomu sa vyjadroval Erik Tomáš. Ale ak dovoľíte, ešte pár tvrdení. Tlačová konferencia z 13. 9. 2006, Robert Kaliňák: „Predpokladám, že je úplne bežné, že sa všetci vrháme do odpadkového koša, aby sme mohli potom oblízať známku z tohto odpadkového koša a nalepiť ju naspäť na obálku (smiech). Nehovoriac o tom, že každá známka je jednorazovo olízateľná.“ Za jeden alebo dva dni od doručenia dokladov to Hedviga nahlásila vyšetrovateľovi a on za ňou hneď poslal dvoch príslušníkov policajného zboru, ktorí prišli a chceli obálku, v ktorej doklady prišli. Samotné doklady nepýtali, čo je pre mňa nepochopiteľné, lebo na nich mohli byť daktyloskopické stopy. Hedviga išla obálku vybrať z miesta, kde ju vyhodili a hovorila, že ju vyrovnávala, pričom z obálky odskočila známka. Dala si na prsty sliny a nalepila známku späť. Môžeme polemizovať, či to je pravda, ale ja nemám pochybnosť, že to je tak, ako to Hedviga popísala. Keď boli títo policajti vypočúvaní, pýtal som sa ich, v akom stave bola obálka. Povedali, že obálka im bola daná v takom stave, že ju museli dať do nejakých dosiek, aby ju vyrovnali – teda Hedvigine slová o tom, že obálka bola pokrčená, potvrdili. Ďalej. „Práve preto, že toto bolo známe, že dva dni sa používala ako puzdro,“ doktor Kaliňák myslel tú obálku, „sa neodoberali stopy z vonkajšku na porovnanie, ale iba z krytých, takzvaných latentných stôp DNA, kde je jednoznačne rozlíšiteľné, či ide o potovú stopu, to znamená z prstov, alebo zo slín. A v tomto prípade sú tu jednoznačne stopy slín na oboch častiach obálky v pomerne veľkej dĺžke.“ Absolútna lož, ako som už vysvetľoval. Pri ďalšom skúmaní na lepiacej časti obálky DNA Hedvigy ani nebolo nájdené. Lož. Štrnásť či pätnásť. A predstavte si teraz, že na tej tlačovej konferencii sedeli novinári a aký dojem to na nich mohlo zanechať.

minister hovoril aj o identikitoch možných páchatel'ov, ktoré Hedviga vytvorila.

Roman Kvasnica: Podme k tomu. „Rekognícia, teda poznanie konkrétneho páchatel'a medzi ďalšími šiestimi podobnými páchatel'mi sa robí vtedy, keď máte koho poznávať. V prípade, že nemáte koho poznávať, a medzitým spomeniem len v rámci tých identikitov, čo spomínala pani redaktorka Žemľová, tak myslím, že ten bol robený ešte večer v rámci počítačového programu s tým, že v ten večer bol aj človek, ktorý neskôr bol dodaný na jednej z tých dvoch fotografií, ukázaný menovanej. Nespoznala ho, ani sa pri tej fotke nezastavila.“ Toto je veľmi podstatné. Hedviga spravila identikity myslím o 22:15 v deň útoku, 25. augusta 2006. Boli také silné, že príslušníci policajného zboru naozaj opoznali dve osoby. Tie boli neskôr aj vypočuté, ale už v trestnom konaní vedenom proti Hedvige. Možno si spomeniete, že vtedy pán Packa vystupoval s tým, že títo ľudia mali

„nepriestrelné alibi“. To mi pripadalo ako z detektívneho filmu. Pravda je, že jeden z ľudí, ktorých Hedviga opísala a ktorých predtým nepoznala, opísal svoj výsluch na polícii asi tak, že prišli za ním na druhý deň policajti, zavolali ho pred byt a pri výťahu sa ho pýtali, kde bol včera. Povedal, že včera ráno spal. Počula to aj jeho mama a povedala, že ho určite videla ráno spať. To bolo to nepriestrelné alibi. Ten človek v prvom trestnom konaní, napriek tomu, že vedeli, o koho ide, vôbec nebol vypočutý. Druhú osobu, ktorú policajti na základe identikitu tiež jednoznačne poznali, ani nevypočuli. Identikity boli silné, policajti vedeli minimálne o tom, kto je dôvodne podozrivý, že Hedvigu prepadol – a nechali to tak.

MATÚŠ ZAJACH Hedvige sa v roku 2008 narodila dcérka Emma Rozina. Kauza celé roky nepríjemne vplývala na jej osobný život a zdravie.

toto boli slová z prvej a druhej tlačovej konferencie, ktoré boli veľmi dôležité. Keď to počúvam, pýtam sa, či sme v Sovietskom zväze v 30. či 40. rokoch. Štátne orgány ti povedia, že si vinný, aj keď si nevinný a sú na to dôkazy.

Jozef Hašto: Pripomenulo mi to manipulované procesy, ktoré sa diali za komunistického režimu. Na nejakej úrovni strany sa rozhodlo, že daný človek bude označený za zločinca a odsúdime ho, prípadne rovno obesíme, a potom sa konštruovali dôkazy. Podobne sa to dialo za Stalina, kde im často stačilo priznanie. Mali to jednoduché, stačilo človeka mučiť a väčšina ľudí sa zlomí, keď nemôže niekoľko dní spať, alebo mu púšťajú nejaký hluk.

ty si bol okrem iného jej psychiater. Aj z mnohých filmov vieme, že ľudia sa pod veľkým tlakom priznajú. Hedviga napriek obrovskému tlaku dokázala dvanásť rokov vzdorovať.

Jozef Hašto: Podľa mňa chceli šikanovaním docieľiť, aby to vzdala. Ak by povedala, že možno v niečom klamala, uspokojilo by ich to a prípad by uzavreli, lebo by videli, že úplne ju asi nezlomia. Mali smolu. Natrafili na odolné dievča, ktorému sa dostalo dostatočnej pomoci, aby ten tlak vydržala. Vôbec to však nebolo jednoduché, lebo okrem prepadnutia tu boli ďalšie stresory, ktoré zhoršovali možnosť, že sa z posttraumatickej stresovej poruchy vylieči. Napríklad vyjadrenia najvyšších štátnych predstaviteľov, alebo aj to, čo sa jej dialo v meste. Auto s dvoma holohlavými chlapmi, ktorí na ňu revali nadávky. V štádiu, keď sa jej zlepšoval zdravotný stav, jej v noci niekto vnikol do bytu, v ktorom spala so svojím budúcim manželom Petrom. Pootvárali jej chladničku, dvere, kľúče boli položené na rohožke, auto, ktoré bolo pred bytovkou, malo pootvorené dvere.

„Hedviga bola vydesená, nevedela, či má kričať a ak bude kričať, ako zareaguje tá druhá pani, či nemá nôž, nevedela ani, či niekto nesedí za ňou.“

Hedviga išla do školy autobusom a Peter to mal ísť ohlásiť na políciu autom. V autobuse si k nej prisadla nejaká pani a v uličke stála druhá pani. Tá, ktorá pri nej sedela, si zrazu na kolenách začala preberať listiny formátu A4. Hedviga sa na to zvedavo pozrela a videla snímky z jej bytu s pootváranými zásuvkami na nábytku. Keď si dotyčná všimla, že Hedviga to vidí, hneď vystúpila i s druhou paňou, ktorá bola v uličke. Hedviga bola vydesená, nevedela, či má kričať a ak bude kričať, ako zareaguje tá druhá pani, či nemá nôž, nevedela ani, či niekto nesedí za ňou. Keď chcela telefonovať, tak zistila, že má odpojený mobil. Jedna z tých fotiek bol záber zospodu. Keďže Peter mal ísť autom, bála sa, či tam nemá nejakú výbušninu. Dostala strach o Petrov život, chcela mu telefonovať, no nedalo sa. Až keď v Nitre vystúpila, požičala si mobil od kamarátky a volala mame, aby Peter nikam nechodil. To bolo v ranných hodinách a poobede zrazu mobil začal fungovať bez toho, aby sa opravoval. Keď som to konzultoval s jedným expertom, povedal, že už vtedy existovali mašinky, ktorými sa dalo vypnúť mobil, a potom ho zas odblokovať.

toto len potvrdzuje ten veľký tlak a zastrašovanie, ktoré na ňu vyvíjali.

Jozef Hašto: A ešte to má aj taký efekt, že keby s týmto išla na verejnosť, znelo by to ako zo zlého filmu, ľudia by si hovorili, že Hedviga blúzni a niečo si vymýšľa.

Roman Kvasnica: V tejto veci bolo začaté aj trestné stíhanie, ktoré bolo prerušené 10. 9. 2007, čo jasne dokazuje, že prepád v byte sa naozaj stal. Chcel by som však prečítať ešte jednu vetu z tlačovej konferencie. Robert Kaliňák: „V podstate ministerstvo pre to nemusí urobiť nič, pretože samotná polícia urobila svoju kvalitnú prácu, za ktorou stoja jasné dôkazy, ktoré budú obhájené. A my za prácou polície vždy budeme stáť.“ Toto Robert Kaliňák povedal 13. 9. 2006 k Hedvige Malinovej. „Ja sa z toho v podstate aj celkom teším, pretože sa potvrdí aj týmto vyšetrovaním, kto klamal a kto uvádzal informácie pravdivé a objektívne a kto zavádza a politikárči a zneužíva tú situáciu.“ To je zas vyjadrenie Roberta Kaliňáka k zásahu polície v rómskej osade Moldava nad Bodvou v roku 2013.

čiže sa to opakuje...

Roman Kvasnica: To je ten istý prístup. Veľmi dôležité je vidieť aj to, ako vyšetrovateľ pri Hedvige pristupoval k faktom, ktoré mu vyplynuli zo spisu. Je to napríklad aj vec s bankomatovou kartou. Keď ju 9. 9. 2006 vyšetrovateľ vypočúval, spýtal sa jej, prečo klame, že karta bola zablokovaná, keď policajti zistili, že zablokovaná nebola. Ona na to nevedela reagovať, lebo karta zablokovaná bola. Oni sfaľšovali záznam z banky, rukou napísali, že karta nebola blokována.

získali sme obraz o tom, čo sa stalo a ako to potom bolo dezinterpretované a zneužívané. Ubehlo dvanásť rokov a ľudia doteraz majú pocit, že nevedia presne, ako to bolo. Pýtam sa to isté, čo na začiatku. O čom tento dvanásťročný príbeh zneužívania štátu hovorí a čo hovorí o nás.

Jozef Hašto: Je to príbeh zneužitia štátnej moci ľuďmi, ktorí mnoho rokov mali moc. Je o nehoráznej poslušnosti orgánov, ktorí išli v línii, že skutok sa nestal a zatajovaní dôkazov o tom, že dievča hovorí pravdu. Podarilo sa im do toho zatiahnuť aj niektorých súdnych znalcov, bohužiaľ aj lekárov a dvoch psychiatrov, ktorí dali odporúčanie, že Hedviga by mala byť hospitalizovaná. To je absurdné, lebo nikto nemôže byť hospitalizovaný proti svojej vôli, pokiaľ neohrozuje seba alebo druhých. A Hedviga je duševne úplne zdravá. Tento príbeh hovorí o tom, že sa dá všetko zmanipulovať. A myslím, že zo začiatku došlo aj k zlyhaniu médií. Málokto poukázal na to, že sa tam prejedikuje nejaká vina.

Roman Kvasnica: Mne teraz ide predovšetkým o Hedvigu. Nezabudnime, že ju vyštvali zo Slovenska, aj s celou rodinou. To, že vás zbijú, vysmejú, potom vás naháňajú novinári, ľudia na vás vykrikujú na ulici a málokto sa s vami rozpráva. Hedviga si zažila to, čo Židia počas slovenského štátu. K ničomu inému to prirovnať neviem. Štátne orgány sa k tomu postavili tak, aby potvrdzovali to, čo povedal Kaliňák a sčasti aj Fico na tlačovej konferencii. Najviac ma však zaráža neodbornosť, neprofesionálnosť. Na záver prečítam časť rozhovoru s vtedajším námestníkom generálneho prokurátora, doktorom Ctiborom Košťálom pre denník SME z 23. augusta 2012. Vyjadroval sa k trestnému stíhaniu Hedvigy.

Otázka: „Kauza trvá už príliš dlho a poškodzuje Slovensko v zahraničí. Čo vy na to?“

Odpoveď: „Áno, to je fakt, že proces trvá veľmi dlho. Ale vyplynulo to z toho, že bol veľmi dlho vypracúvaný znalecký posudok. Viete, že tam bolo vedené trestné stíhanie, ktoré bolo ukončené. Keď som sa dozvedel, v akom štádiu bolo ukončené, skoro som padol na zem. Neboli vyriešené základné veci. Bolo nutné vyšetrovanie obnoviť, aby sa všetky veci potvrdili alebo vyvrátili. Námetník generálneho prokurátora tu priznal, že nevyšetrili lúpežné prepadnutie Hedvigny Malinovej a vo veci, kde ju stíhajú ako obvinenú, preukazujú to, čo mali preukazovať pôvodne. K tomuto rozhovoru by sme sa mali vrátiť a občas ho primpomenúť aj Robertovi Kaliňákovi, ktorý tvrdí, že vyšetrovanie nikým nebolo spochybnené. Bolo. Neskôr takto vystúpil aj Dobroslav Trnka a priamo povedali, že vyšetrovatelia sa nezaoberali Hedviginým lúpežným prepadnutím, ale preukazovali, že si to vymyslela. Je to moja práca, nechcem politizovať. Som rád, že Hedviga je už mimo týchto problémov. A musíme ísť ďalej a snažiť sa o to, aby sa to už nezopakovalo.

voči Hedvige už toho veľa urobiť nemôžeme. Čo však môžeme urobiť, aby sa to neopakovalo?

Jozef Hašto: Tlačiť na to, aby bolo Slovensko slušné.

Roman Kvasnica: Postavte sa, prosím, za Rómov z Moldavy nad Bodvou. Je to to isté, akurát nemajú nikoho za sebou.

jozef Hašto

Vyštudoval medicínu na Karlovej univerzite a špecializoval sa na psychiatriu. Pôsobil v pezinskej liečebni a potom dlhé roky v trenčianskej nemocnici. Je autorom viacerých publikácií: Autogénny tréning, Vzťahová väzba, Posttraumatická stresová porucha (spolu s Hanou Vojtovou). Liečil aj Hedvigu Malinovú po jej napadnutí v Nitre. Získal ocenenie Biela vrana, ako aj cenu Ligy za duševné zdravie. Je profesorom v odbore sociálna práca. Má 69 rokov.

roman Kvasnica

Bol prokurátor, momentálne sa venuje advokácii. Zastupoval Fond národného majetku v kauze privatizácie Piešťanských kúpeľov, VSŽ, bol aj pri prípade Duckého zmeniek. Obhajoval Hedvigu Malinovú, zastupoval spoločnosť Pohoda či .týždeň v spore s biskupom Jánom Sokolom. Momentálne zastupuje rodinu zavraždenej Marty Kušnírovej a okrem toho aj Rómov z osady v Moldave nad Bodvou. Je spolujiteľom vydavateľstva W Press, ktoré vydáva časopis .týždeň.

Prečítajte si aj: Tódová z Denníka N: Ak nás chce Kaliňák žalovať, tak prosím

Tento text ste mohli čítať len vďaka našim predplatiteľom. Pridajte sa k nim a predplaťte si .týždeň.

Ak ste našli chybu, napíšte na web@tyzden.sk.
.štefan Hríb + .rozhovory +